

Отъ Варна ме призовахъ Тулчанскитѣ Първенци (Димитраки Бей, Стефанаки Бей, Перикли, Владигеровци, Хаджи Велико, Георги Дженовъ, Вичо Папаз-оглу, Киро Джамбазовъ, Георги Карловски и други распалени за учение и добри патриоти) за главенъ учителъ и пѣвецъ отъ 1864 до 1867 година. Прѣзъ послѣдната нея година се породихъ двѣ страшни партии въ Тулча. Едната бѣше на Димитракия Бей, Стефанакия Бей и пр., а другата на Тонча Владовъ, зетъ на Стефанакия. много враждебна една на друга по частни каприции. Помнѣхъ че въ едно Събрание въ училището отъ партията на Тончева, единъ отъ главнитѣ му смѣшни аргументи противъ бабалъка си Стефанакия бѣше, че Доброплодний нѣмалъ право, като вечеръ свърши прѣподаванието си и ся распустихътъ ученицитѣ, да ходи у Стефанакиови да прѣподава уроци частно. Това не било се позволявало на учителитѣ да печелятъ съ труда си и частно, защото имъ се плащало отъ Общината. Тази несмисленна вражда докара, щото гудихъ ключъ въ Класното училище. Тогава ме принудихъ родителитѣ на ученицитѣ ми, да отворѣхъ единъ Пансионъ, въ който имахъ до 15 сътрапезници и квартиранти и се прѣподавахъ освѣнъ опрѣдѣленитѣ прѣдмѣти за четверокласнитѣ училища на Български, но още и язицитѣ, Турски, Гръцки, Влашки, Френски и Нѣмски, защото Тулча е населена отъ тѣзи народности и вѣроисповѣдания, съ учители за язицитѣ и учителка французойка за ученичкитѣ до 1870 г. Турския езикъ, помнѣхъ, го прѣподаваше Священнодияконъ Кирилъ Берковский (сега Митрополитъ Видинский), за когото ходатайствовахъ (като се завърнѣхъ отъ заточение въ Цариградъ) при Дѣда Илариона Макариополский, да го отнѣме отъ Българската въ Цариградъ черкова и да го проводи въ Тулча до Общината, която ме задѣлжи за това. И наистина Негово Високопрѣосвященство испълни желанието на Тулчанцитѣ и го испрати за священно-